

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-!</p>
מקרא-key:	

בבא בתרא-יש נוהלין		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
בכור שמיהה - מיחה.	רב הונא אמר רב אסי:										■	◇
מסתבר טעמיה דרב אסי - בענבים ובצרום, זיתים ומסקום, אבל דרכום לא	רבה:										■	◇
אפילו דרכום.	רב יוסף:										■	◇
דרכום, מעיקרא עינבי השתא חמרא											⋮	
ליתן לו דמי היזק ענביו	כדאמר רב עוקבא בר חמא:										■	!
ה"נ נותן לו דמי היזק ענביו.											!	
היכא איתמר דרב עוקבא בר חמא?											^	
אהא											!	
בכור ופשוט שהניח להן אביהן ענבים ובצרום, זיתים ומסקום - בכור נוטל פי שנים אפילו דרכום.	דאמר רב יהודה אמר שמואל:										■	!
דרכום, מעיקרא עינבי השתא חמרא											⋮	
ליתן לו דמי היזק ענביו.	מר עוקבא בר חמא:										!	◇
בכור שנטל חלק כפשוט - ויתר.	רב אסי:										■	◇
מאי ויתר?											^	
ויתר באותה שדה	רב פפא משמיה דרבא:										■	!
ויתר בכל הנכסים כולן.	רב פפי משמיה דרבא:										■	!
ויתר באותה שדה	רב פפא משמיה דרבא:										■	
אין לו לבכור קודם חלוקה	קא סבר: [רב פפא משמיה דרבא]										■	
ויתר בכל הנכסים כולן.	רב פפי משמיה דרבא:										■	
יש לו לבכור קודם חלוקה, ומדאחיל בהא אחיל בכלהו.	קא סבר: [רב פפי משמיה דרבא]										■	
והא דרב פפי ורב פפא - לאו בפירוש איתמר אלא מכללא איתמר											■	
דהוא בכור דאזיל זבין נכסי ידיה ודפשוט, אזול יתמי בני פשוט למיכל תמרי מהנהו לקוחות, מחונהו אמרי להו קרובים: לא מיסתייא דזבנתניהו לנכסייהו, אלא מימחא נמי מחיתו להו?											○	
אתו לקמיה דרבא, אמר להו: לא עשה ולא כלום	[רבא]										■	■
לא עשה כלום בפלגא	מר סבר: [רב פפא]										■	
בכולהו.	מר סבר: [רב פפי]										■	
בכור שמכר קודם חלוקה - לא עשה כלום.	שלחו מתם:										■	◇
אלמא, אין לו לבכור קודם חלוקה.											■	◇
והלכתא: יש לבכור קודם חלוקה.											■	◇
מר זוטרא מדרישבא פלג בצנא דפלפלי בהדי אחין בשוה, אתא לקמיה דרב אשי	[מר זוטרא מדרישבא]										○	
הואיל ויתרתה במקצת - ויתרתה בכל הנכסים כולן.	אמר ליה: [רב אשי]										■	

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
מקרא-key:	

בבא בתרא-יש נוהלין		Talmud Navigator														
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	קכו		
האומר: איש פלוני בני בכור לא יטול פי שנים, איש פלוני בני לא יירש עם אחיו - לא אמר כלום, שהתנה על מה שכתוב בתורה.														■		
המחלק נכסיו על פיו, ריבה לאחד ומיעט לאחד, והשוה להן את הבכור - דבריו קיימין, ואם אמר משום ירושה - לא אמר כלום. כתב בין בתחלה בין באמצע בין בסוף משום מתנה - דבריו קיימין.														■		
לימא, מתניתין דלא כר' יהודה, דאי ר' יהודה													⊕	◇		
בדבר של ממון תנאו קיים	האמר: [רבי יהודה]													⊕		
האומר לאשה הרי את מקודשת לי על מנת שאין לך עלי שאר כסות ועונה - הרי זו מקודשת ותנאו בטל, דברי ר' מאיר	דתניא: [רבי מאיר]												◆	■	◇	
בדבר של ממון תנאו קיים	רבי יהודה:													◆	■	◇
אפי' תימא ר' יהודה, התם ידעה וקא מחלה, הכא לא קא מחיל.														!	◇	
אמר איש פלוני בני בכורי הוא - נוטל פי שנים, איש פלוני בכור הוא - אינו נוטל פי שנים, דלמא בוכרא דאמא קאמר.	רב יוסף:														■	◇
ההוא דאתא לקמיה דרבה בר בר חנה, א"ל: מוחזקני בזה שהוא בכור.															○	
מנא ידעת?	א"ל: [רבה בר בר חנה]														○	
דהוה קרי ליה אבוח בוכרא סכלא															○	
דלמא בוכרא דאמא הוא, דכל בוכרא דאמא נמי בוכרא סכלא קארו ליה.	[רבה בר בר חנה]														⊕	
ההוא דאתא לקמיה דרבי חנינא, אמר ליה: מוחזקני בזה שהוא בכור.															○	
מנא ידעת?	אמר ליה: [רבי חנינא]														○	
אמר ליה: דכי הוה אתו לגבי אבוח, אמר להו: זילו לגבי שכחת ברי, דבוכרא הוא ומסי רוקיה.															○	
ודלמא בוכרא דאמא הוא	[רבי חנינא]														⊕	
בוכרא דאבא - מסי רוקיה, בוכרא דאמא - לא מסי רוקיה.	גמירי:														!	
טומטום שנקרע ונמצא זכר - אינו נוטל פי שנים, דאמר קרא: (דברים כ"א) והיה הבן הבכור לשניאה, עד שיהא בן משעת הויה.	ר' אמי:														■	◇
אף אינו נידון כבן סורר ומורה, דאמר קרא: (דברים כ"א) כי יהיה לאיש בן סורר ומורה, עד שיהא בן משעת הויה.	רב נחמן בר יצחק:														■	◇
אף אינו ממעט חלק בכורה, שנא': (דברים כ"א), וילדה לו בנים, עד שיהא בן בשעת לידה.	אמימר:														■	◇
אף אינו נימול לשמנה, דאמר קרא: (ויקרא י"ב) אשה כי תזריע וילדה זכר... וביום השמיני ימול, עד שיהא זכר משעת לידה.	רב שיזבי:														■	◇
אף אין אמו טמאה לידה, דאמר קרא: אשה כי תזריע וילדה זכר וטמאה שבעת ימים, עד שיהא זכר משעת לידה.	רב שריבא:														■	◇
המפלת טומטום ואנדרוגינוס - תשב לזכר ולנקיבה	מיתבי:														⊕	◇
תיובתל' דרב שריבא תיובתא.															■	◇
לימא, תיהוי תיובתא דרב שיזב?															⊕	◇
תנא ספוקי מספקא ליה ולחומרא.															!	◇
אי הכי, תשב לזכר ולנקיבה ולגדה מיבעי ליה															⊕	◇
קשיא.															■	
תניא כוותיה דר' אמי:	רבא:														■	◇

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ‡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
מקרא-key:	

בבא בתרא-יש נוהלין		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
בן ולא טומטום בכור ולא ספק.	[תניא]											קכו.
בשלמא בן ולא טומטום כדר' אמי, אלא בכור ולא ספק לאפוקי מאי?												קכו.
לאפוקי מדדרש רבא												קכו.
שתי נשים שילדו ב' זכרים במחבא - כותבין הרשאה זה לזה.	דדרש רבא:											קכו.
דבר זה שאלתי לכל רבותי ולא אמרו לי דבר, ברם כך אמרו משום ר' ינאי: הוכרו ולבסוף נתערבו - כותבין הרשאה זה לזה, לא הוכרו - אין כותבין הרשאה זה לזה	רב פפא לרבא, והא שלח רבין:											קכו.
הדר אוקי רבא אמורא עליה ודרש: דברים שאמרתי לכם טעות הן בידי, ברם כך אמרו משום ר' ינאי: הוכרו ולבסוף נתערבו - כותבין הרשאה זה לזה, לא הוכרו - אין כותבין הרשאה זה לזה.	[רבא]											קכו.
שלחו ליה בני אקרא דאגמא לשמואל, ילמדנו רבינו: היו מוחזקין בזה שהוא בכור, ואמר אביו על אחר בכור הוא, מהו?												קכו.
כותבין הרשאה זה לזה.	שלח להו: [שמואל]											קכו.
מה נפשך? אי כרבנן סבירא ליה, לישלח להו כרבנן אי כרבי יהודה סבירא ליה, לישלח להו כרבי יהודה												קכו:
מספקא ליה אי כרבי יהודה אי כרבנן.												קכו:
מאי היא?												קכו:
(דברים כא) יכיר - יכירנו לאחרים, מכאן א"ר יהודה: נאמן אדם לומר זה בני בכור, וכשם שנאמן אדם לומר זה בני בכור, כך נאמן אדם לומר זה בן גרושה וזה בן חלוצה	‡ דתניא: [רבי יהודה]											קכו:
אינו נאמן.	‡ חכמים:											קכו:
בשלמא לרבי יהודה - היינו דכתיב יכיר, אלא לרבנן - יכיר למה לי?	רב נחמן בר יצחק לרבא:											קכו:
בצריך היכרא.												קכו:
למאי הלכתא? למיתבא לו פי שנים, לא יהא אלא אחר, אילו בעי למיתבא ליה במתנה מי לא יהיב ליה?												קכו:
לא צריכא, בנכסים שנפלו לו לאחר מכאן.												קכו:
אדם מקנה דבר שלא בא לעולם	‡ ולר"מ דאמר:											קכו:
יכיר למה לי?												קכו:
בנכסים שנפלו לו כשהוא גוסס.												קכו:
היו מוחזקין בו שהוא בכור, ואמר אביו על אחר שהוא בכור - נאמן	ת"ר:											קכו:
היו מוחזקין בו שאינו בכור, ואמר אביו בכור הוא - אינו נאמן.												קכו:
רישא רבי יהודה, וסיפא רבנן.												קכו:
אמר בני הוא, וחזר ואמר עבדי הוא - אינו נאמן. עבדי הוא, וחזר ואמר בני הוא - נאמן, דמשמש לי כעבדא קאמר. וחילופיה אבית המכס: היה עובר על בית המכס ואמר בני הוא, וחזר ואמר עבדי הוא - נאמן אמר עבדי הוא, וחזר ואמר בני הוא - אינו נאמן.	רבי יוחנן:											קכו:
היה משמשו כבן, ובא ואמר בני הוא, וחזר ואמר עבדי הוא - אינו נאמן היה משמשו כעבד, ובא ואמר עבדי הוא, וחזר ואמר בני הוא - אינו נאמן	מיתבי:											קכו:
התם דקארו ליה עבדא מצר מאה.	רב נחמן בר יצחק:											קכו:
מאי מצר מאה?												קכו:
מצר עבדא ק' זוי.												קכו:

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קשיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-</p>
מקרא-key:	

Talmud Navigator

בבא בתרא-יש נוהלין	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מימרא	שלח ליה רבי אבא לרב יוסף בר חמא:											
האומר לחבירו עבדי גבתי, והוא אומר לא גבתי, מה טיבו אצלך? אתה מכרתו לי, אתה נתתו לי במתנה, רצונך השבע וטול, ונשבע - אינו יכול לחזור בו.	מאי קא משמע לך?											
אמר לו נאמן עלי אבא, נאמן עלי אביך, נאמנין עלי שלשה רועי בקר - רבי מאיר אומר: יכול לחזור בו אינו יכול לחזור בן	תנינא: [רבי מאיר]											
הא קא משמע לך, דבאתן לך מחלוקת, והלכה כדברי חכמים.	חכמים:											
הלכה: גובין מן העבדים.	שלח ליה רבי אבא לרב יוסף בר חמא:											
אין גובין.	רב נחמן:											
הלכה: שלישי בשני - כשר.	שלח ליה רבי אבא לרב יוסף בר חמא:											
אף בראשון.	רבא:											
אכשר באבא דאבא.	מר בר רב אשי:											
ולית הלכתא כמר בר רב אשי.												
היה יודע לו בעדות קרקע עד שלא נסתמא, ונסתמא - פסול.	שלח ליה רבי אבא לרב יוסף בר חמא:											
כשר, אפשר דמכין מצרנהא, אבל גלימא לא.	שמואל:											
אפי' גלימא, אפשר דמכין מדת ארכו ומדת רחבו, אבל נסכא לא.	רב ששת:											
אפי' נסכא, אפשר דמכין מדת משקלותיו.	רב פפא:											
היה יודע לו בעדות עד שלא נעשה חתנו ונעשה חתנו, פיקח ונתחרש, פיתח ונסתמא, שפוי ונשתטה - פסול. אבל היה יודע לו בעדות עד שלא נעשה חתנו ונעשה חתנו ומתה בתו, פיקח ונתחרש וחזר ונתפקח, פיתח ונסתמא וחזר ונתפתח, שפוי ונשתטה וחזר ונשתפה - כשר. זה הכלל: כל שתחלתו או סופו בפסלות - פסול, תחלתו וסופו בכשרות - כשר	מיתבי:											
תיובתא דכולהו תיובתא.												
האומר על תינוק בין הבנים - נאמן	שלח ליה רבי אבא לרב יוסף בר חמא:											
אינו נאמן.	רבי יוחנן:											
מאי קאמר?												
הכי קאמר: האומר על תינוק בין הבנים יירש כל נכסי - נאמן, כרבי יוחנן בן ברוקה ורבי יוחנן אומר: אינו נאמן, כרבנן.	אביי:											
האי נאמן ואינו נאמן, יירש ולא יירש מבעיא ליה	מתקוף לה רבא:											
הכי קאמר: האומר על תינוק בין הבנים בכור הוא - נאמן, כר' יהודה ור' יוחנן אומר: אינו נאמן, כרבנן.	אלא אמר רבא											
האומר טטול אשתי אחד מן הבנים - נוטלת כאחד מן הבנים.	שלח ליה רבי אבא לרב יוסף בר חמא:											
ובנכסים של עכשיו, ובבנים הבאין לאחר מאן.	רבא:											
המוציא שטר חוב על חבירו, מלוה אומר לא נפרעתי כלום ולוה אומר פרעתי מחצה, והעדים מעידין שפרע כולו - הרי זה נשבע וגובה מחצה מנכסים בני חורין, אבל ממשועבדין לא, דאמר: אנן אעדים סמיכין. ואפי' לר' עקיבא דאמר: משיב אבדה הוי, הני מילי היכא דליכא עדים, אבל היכא דאיכא עדים - אירתתי אירתת.	שלח ליה רבי אבא לרב יוסף בר חמא:											
אדרבה, אפי' לר' שמעון בן אלעזר דאמר: מודה מקצת הטענה הוי, הני מילי היכא דליכא עדים דקא מסייעי ליה, אבל היכא דאיכא עדים דקא מסייעי ליה - ודאי משיב אבדה הוי.	מתקוף לה מר בר רב אשי:											

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראייה-</p>
מקרא-key:	

Talmud Navigator

מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	קבט
הלכתא בכל הני שמעתתא כדשלח ליה רבי אבא לרב יוסף בר חמא.												קבט
דרש מר זוטרא משמיה דרב שימי בר אשי:												קבט
דר"נ מאי?												קבט
אין גובין מתנינן לה, וכן אר"נ.												קבט
ואלא הלכתא לאפוקי מאי?												קבט
אי לאפוקי מדרבא												קבט
מוסיף הוא												קבט
אי מדמר בר רב אשי												קבט
לית הלכתא כמר בר רב אשי												קבט
אי לאפוקי מדשמואל ורב ששת ורב פפא												קבט
הא איתותבון												קבט
אלא לאפוקי מדרבי יוחנן, ומאתקפתא דמר בר רב אשי.												קבט
המחלק נכסיו על פיו, ריבה לאחד ומיעט לאחד כו'.												קבט
היכי דמי מתנה בתחלה? היכי דמי באמצע? היכי דמי בסוף?												קבט
תנתן שדה פלונית לפלוני ויירשה - זו היא מתנה בתחלה, ויירשה ותנתן לו - זו היא מתנה בסוף, יירשה ותנתן לו ויירשה - זו היא מתנה באמצע. ודוקא באדם אחד ושדה אחת, אבל באדם אחד ושתי שדות, שדה אחת ושני בני אדם - לא	כי אתא רב דימי אמר רבי יוחנן:											קבט
אפי' אדם אחד ושתי שדות, שדה אחת ושני בני אדם, אבל בשתי שדות ושני בני אדם - לא.	רבי אלעזר:											קבט
תנתן שדה פלונית לפלוני ויירש פלוני שדה פלונית - רבי יוחנן אומר: קנה	כי אתא רבין אמר: [רבי יוחנן]											קבט
לא קנה.	רבי אלעזר:											קבט
אנחתת לן חדא ואתקפת לן חדא בשלמא דר' אלעזר אדרבי אלעזר לא קשיא: כאן באדם אחד ושתי שדות, כאן בשני בני אדם ושתי שדות, אלא דר' יוחנן אדרבי יוחנן קשיא	אביי לרבין:											קבט
אמוראי ניהו ואלביא דרבי יוחנן.												קבט
לא קנה עד שיאמר פלוני ופלוני יירשו שדה פלונית ופלונית שנתתם להם במתנה ויירשום.	ריש לקיש:											קבט
בפלוגתא:												קבט
לא שנו אלא אדם אחד ושדה אחת, אבל אדם אחד ושתי שדות, שדה אחת ושני בני אדם - לא	רב המנונא:											קבט
אפילו אדם אחד ושתי שדות, שדה אחת ושני בני אדם, אבל שתי שדות ושני בני אדם - לא	רב נחמן:											קבט
אפי' שתי שדות ושני בני אדם.	רב ששת:											קבט
מנא אמינא לה?	רב ששת:											קבט
האומר תנו שקל לבני בשבת, וראוין ליתן סלע - נותן להן סלע. ואם אמר אל תתנו להן אלא שקל - אין נותנין להן אלא שקל. ואם אמר אם מתו יירשו אחרים תחתיהם, בין שאמר תנו בין שאמר אל תתנו - אין נותנין להן אלא שקל	דתניא:											קבט
והא הכא דכשתי שדות וכשני בני אדם דמי, וקתני דקני												קבט
הוא מותיב לה, והוא מפרק לה: בראוי ליורשו, ור' יוחנן בן ברוקה היא.	[רב ששת]											קבט

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
מקרא-key:	

Talmud Navigator

בבא בתרא-יש נוהלין	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מימרא	רב אשי, תא שמע:											
נכסי לך, ואחר כך יירש פלוני, ואחרי אחר כך יירש פלוני - מת ראשון קנה שני, מת שני קנה שלישי, ואם מת שני בחיי ראשון - יחזרו נכסים ליורשי ראשון												
והא הכא דכשתי שדות ושני בני אדם דמי, וקתני דקנה												
וכי תימא: הכא נמי בראוי ליורשו, ור' יוחנן בן ברוקה היא												
אי הכי, מת שני קנה שלישי?												
לדברי ר' יוחנן בן ברוקה: נכסי לך ואחר כך לפלוני, וראשון ראוי ליורשו - אין לשני במקום ראשון כלום, שאין זה לשון מתנה אלא לשון ירושה, וירשה אין לה הפסק	הא שלח רב אחא בר' דרב עויא:											
תיובתא דכולהו תיובתא.												
לימא נמי תיהוי תיובתיה דריש לקיש												
ותסברא?												
הלכתא כותיה דריש לקיש בהני תלת	והא אמר רבא:											
לא קשיא: כאן בתוך כדי דבור, כאן לאחר כדי דבור.												
והלכתא: כל תוך כדי דבור כדבור דמי, לבר מעבודת כוכבים וקדושין.												
האומר איש פלוני יירשני במקום שיש בת בתי תירשני במקום שיש בן - לא אמר כלום, שהתנה על מה שכתוב בתורה	[ת"ק]											
אם אמר על מי שראוי ליורשו - דבריו קיימין, ועל מי שאין ראוי לו ליורשו - אין דבריו קיימין.	ר' יוחנן בן ברוקה:											
טעמא דאחר במקום בת ובת במקום בן, הא בן בין הבנים ובת בין הבנות - דבריו קיימין												
אם אמר על מי שראוי ליורשו - דבריו קיימין	אימא סיפא, רבי יוחנן בן ברוקה:											
היינו תנא קמא												
וכי תימא: רבי יוחנן בן ברוקה אפילו אחר במקום בת ובת במקום בן קאמר												
לא נחלקו אבא וחכמים על אחר במקום בת ובת במקום בן שלא אמר כלום, על מה נחלקו? על בן בין הבנים ובת בין הבנות, שאבא אומר: יירש, וחכמים אומרים: לא יירש	והתניא, רבי ישמעאל בנו של רבי יוחנן בן ברוקה:											
איבעית אימא: מדקאמר לא נחלקו, מכלל דתנא קמא סבר נחלקו.												
איבעית אימא: כוליה דרבי יוחנן בן ברוקה היא, וחסורי מחסרא												
האומר איש פלוני יירשני במקום שיש בת, בתי תירשני במקום שיש בן - לא אמר כלום הא בת בין הבנות ובן בין הבנים, אם אמר יירש כל נכסיו - דבריו קיימין, שר' יוחנן אומר: אם אמר על מי שראוי ליורשו - דבריו קיימין.	והכי קתני:											
הלכה כרבי יוחנן בן ברוקה.	רב יהודה אמר שמואל:											
הלכה כר' יוחנן בן ברוקה.	וכן אמר רבא:											
מאי טעמיה דרבי יוחנן בן ברוקה? אמר קרא: (דברים כ"א) והיה ביום הנחילו את בניו, התורה נתנה רשות לאב להנחיל לכל מי שירצה.	רבא:											
הא מלא יוכל לבכר נפקא	אמר ליה אביי:											
ההוא מיבעי ליה לכדתניא:												
מה תלמוד לומר (דברים כ"א) לא יוכל לבכר? לפי שנאמר: והיה ביום הנחילו את בניו, שיכול והלא דין הוא: ומה פשוט שיפה כחו, שנטל בראוי כבמוחזק - התורה נתנה רשות לאב להנחיל לכל מי שירצה, בכור שהורע כחו, שאינו נוטל בראוי כבמוחזק - לא כל שכן תלמוד לומר: לא יוכל לבכר.	אבא חנן אמר משום רבי אליעזר:											

<p>disputants-חולקים</p> <p>נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review</p> <p>מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment</p> <p>מעשה-story</p> <p>מקרא-key:</p>	<p>מימרא-statement</p> <p>קושיא-challenge</p> <p>שאלה-question</p> <p>תירוץ-answer</p> <p>ראיה-proof</p>
--	--

בבא בתרא-יש נוהלין		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
ויאמר לא יוכל לבכר, מה ת"ל והיה ביום הנחילו את בניו?											ז	ד
שיכול והלא דין הוא: ומה בכור שהורע כחו, שאינו נוטל בראוי כבמוחזק - אמרה תורה: לא יוכל לבכר, פשוט שיפה כחו, שנוטל בראוי כבמוחזק - לא כל שכן ת"ל: והיה ביום הנחילו את בניו, התורה נתנה											!	ד
הלכה כר' יוחנן בן ברוקה.	רבי זריקא א"ר אמי א"ר הנניא אמר רבי:											ד
הורה איתמר.	אמר ליה ר' אבא:											ד
במאי קמפלגי?											ז	
הלכה עדיפא	מר סבר: [רבי זריקא]										!	ד
מעשה רב.	ומר סבר: [רבי אבא]										!	ד
אין למדין הלכה לא מפי למוד ולא מפי מעשה - עד שיאמרו לו הלכה למעשה, שאל ואמרו לו הלכה למעשה - ילך ויעשה מעשה, ובלבד שלא ידמה.	תנו רבנן:											ד
מאי ובלבד שלא ידמה? והא כל התורה כולה דמויי מדמינן לה											ז	
הכי קאמר: ובלבד שלא ידמה בטרפות	רב אשי:										!	ד
אין אומרים בטרפות זו דומה לזו, ואל תתמה, שהרי חותכה מכאן ומתה, חותכה מכאן וחיתה.	דתניא:										!	ד
כי אמר לן מר הלכה הכי, נעביד מעשה?	ר' אסי לר' יוחנן:										^	
לא תעבידו עד דאמינא הלכה למעשה.	אמר: [רבי יוחנן]										!	ד
כי אתי פסקא דדינא דידי לקמייכו וחזיתו ביה פירכא, לא תקרעוהו עד דאתיתו לקמאי, אי אית לי טעמא אמינא לכו, ואי לא - הדרנא בי, לאחר מיתה, לא מיקרע תקרעוהו ומגמר נמי לא תגמרו מיניה, לא מיקרע תקרעיניה - דאי הואי התם דלמא הוא אמינא לכו טעמא, מגמר נמי לא תגמרו מיניה - דאין לדיין אלא מה שענינו רואות.	רבא לרב פפא ולרב הונא בריה דרב יהושע:											ד
בבריא היאך? כי קא"ר יוחנן בן ברוקה - בשכ"מ דבר אורוטי הוא, אבל בבריא לא, או דלמא אפילו בבריא נמי?	בעי רבא:											ד
שניתם משנתכם כר' יוחנן בן ברוקה	רב משרשיא לרבא: תא שמע, דאמר לו רבי נתן לרב:										!	ד
לא כתב לה בנין דיכרין דיהוין ליד מינאי אינון ירתון כסף כתובתיך יותר על חולקיהון דעם אחוהון - חייב, שתנאי ב"ד הוא	דתנן:										!	ד
יסבון תנן	ואמר לו רבי:										!	ד
ילדות היתה בי והעזתי פני בנתן הבבלי, אלא דקיימא לן: בנין דכרין לא טרפא ממשעבדי, אי סלקא דעתך יסבון תנן, אמאי לא טרפא ממשעבדי? אלא ש"מ: ירתון תנן	ואמר רבי:										!	ד
מאן שמעת ליה דאית ליה האי סברא, ר' יוחנן בן ברוקה, ושמע מינה: אפ"ל בבריא.											!	
בין למאן דאמר יסבון, ובין למאן דאמר ירתון, הא אין אדם מקנה דבר שלא בא לעולם ואפ"ל לר' מאיר דאמר: אדם מקנה דבר שלא בא לעולם הני מילי לדבר שישנו בעולם, אבל לדבר שאינו בעולם לא אלא תנאי בית דין שאני, הכא נמי תנאי בית דין שאני?	רב פפא לאביי:										ז	ד
משום דקא מפיק לה בלשון ירתון.	א"ל: [אביי]										!	ד
לאו מילתא היא דאמרי	הדר אמר אביי:											ד
לא כתב לה בנן נוקבן דיהוין ליכי מינאי יהוין יתבן בביתי ויתזון מנסכאי עד דתליקתן לגוברין - חייב, שהוא תנאי ב"ד	דתנן:											ד
והוה לזה במתנה ולזה בירושה, וכל לזה בירושה ולזה במתנה - אפ"ל רבנן מודו.												ד
ממאי דבחד בי דינא איתקון? דלמא בתרי בי דינא איתקון	רב נחומי, ואית דאמר רב חנניה בר מניומי לאביי:										ז	ד
לא סלקא דעתך											!	

<p>מזמרה-statement קושיא-challenge שאלה-question תירוץ-answer! ראיה-proof</p>	<p>חולקים-disputants נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment מעשה-story</p>
מקרא-key:	

בבא בתרא-יש נוהלין		Talmud Navigator										
מזמרה	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
הבנים יירשו והבנות יזונו, מה הבנים אינן יורשין אלא לאחר מיתת אביהם, אף בנות לא יזונו אלא לאחר מיתת אביהן	דקתני רישא, זה מדרש דרש ר' אליעזר בן עזריה לפני חכמים בכרם ביבנה:											◊
אי אמרת בשלמא: בחד בי דינא איתקון, היינו דילפינן תקנה מתקנה, אלא אי אמרת: בתרי בי דינא איתקון, היכי ילפינן תקנה מתקנה												!
ממאי? דלמא לעולם אימא לך: בתרי בי דינא איתקון, ובי דינא בתרא תקון כבי דינא קמא, כי היכי דלא תקשה תקנתא אתקנתא.												◊
הכותב כל נכסיו לאשתו - לא עשאה אלא אפוטרופא.	רב יהודה אמר שמואל:											◊
פשיטא, בנו הגדול - לא עשאו אלא אפוטרופוס, בנו הקטן מאי?												^
אפילו בנו קטן המוטל בעריסה.	איתמר, רב חנילאי בר אידי אמר שמואל:											◊
פשיטא, בנו ואחר - אחר במתנה ובנו אפוטרופוס, אשתו ארוסה ואשתו גרושה - במתנה.												◊
בת אצל הבנים, ואשה אצל האחים, ואשה אצל בני הבעל, מהו?	איבעיא להו:											◊
בכולהו לא קנה, לבר מאשתו ארוסה ואשתו גרושה	רבינא, משמיה דרבא:											◊
בכולהו קני, לבר מהאשה אצל האחין ואשה אצל בני הבעל.	רב עוריא משמיה דרבא:											◊
בבריא היאך? בשכ"מ הוא דניחא ליה דלישתמעון מלה, אבל בבריא הא קאי איהו, או דלמא בריא נמי ניחא ליה דלישתמעון מלה מהשתא?	בעי רבא:											◊
הכותב פירות נכסיו לאשתו - גובה כתובתה מן הקרקע, למחצה לשליש ולרביע - גובה כתובתה מן השאר	תא שמע:											◊
כתב כל נכסיו לאשתו, ויצא עליו שטר חוב - רבי אליעזר אומר: תקרע מתנתה ותעמוד על כתובתה	[רבי אליעזר]											◊
תקרע כתובתה ותעמוד על מתנתה, ונמצאת קרחת מכאן ומכאן	החכמים:											◊
מעשה ואירע הדבר בבת אחותי כלה, ובא מעשה לפני חכמים ואמרו: תקרע כתובתה ותעמוד על מתנתה, ונמצאת קרחת מכאן ומכאן	ואמר רבי יהודה הנחתום:											◊
טעמא דיצא עליו שטר חוב, הא לא יצא עליו שטר חוב - קניא												◊
ובמאי?												◊
אילימא בשכ"מ												◊
והא אמרת: לא עשאה אלא אפוטרופוס												◊
אלא לאו בבריא.												◊
לעולם בשכיב מרע, ורב עוריא מוקי לה בכולהו, רבינא מוקי לה באשתו ארוסה ואשתו גרושה.												◊
הלכה: תקרע כתובתה ותעמוד על מתנתה, ונמצאת קרחת מכאן ומכאן.	רב יוסף בר מניומי אמר רב נחמן											◊
למימרא, דלא אויל רב נחמן בתר אומדנא?												◊
הרי שהלך בנו למדינת הים, ושמע שמת בנו ועמד וכתב כל נכסיו לאחרים, ואחר כך בא בנו - מתנתו מתנה	והתניא: [ת"ק]											◊
אין מתנתו מתנה, שאלו היה יודע שבנו קיים לא כתבן	ר' שמעון בן מנסיא:											◊
הלכה כרבי שמעון בן מנסיא	ואמר רב נחמן:											◊
שאני התם, דניחא לה דתיפוק עלה קלא דכתבינהו ניהלה להנהו נכסים.												◊
הכותב נכסיו לבניו, וכתב לאשתו קרקע כל שהוא - אבדה כתובתה.	תנן התם:											◊

♦ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story	■ מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof
מקרא-key:	

בבא בתרא-יש נוהלין		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
משום דכתב לה קרקע כל שהוא אבדה כתובתה?										ז		קלב:
במזכה להן על ידה	רב:									!		קלב:
במחלק לפנייה והיא שותקת	שמואל:									!		קלב:
באומר לה טלי קרקע זו בכתובתיך	רבי יוסי בר' חנינא									!		קלב:
ומקולי כתובה שנו כאן.										■		קלב:
אם קבלה עליה, אע"פ שלא כתב לה - אבדה כתובתה	תנן, ר' יוסי:									ז		קלב:
מכלל דת"ק סבר: כתיבה וקבלה בעי										ז		קלב:
וכי תימא: כולה ר' יוסי היא										!		קלב:
אימתי? שהיתה שם וקבלה עליה, אבל היתה שם ולא קבלה עליה, קבלה עליה ולא היתה שם - לא אבדה כתובתה	והא תניא, אמר רבי יהודה:									ז		קלב:
תיובתא דכולהו תיובתא.										■		קלב:
הא רב, הא שמואל, הא ר' יוסי בר' חנינא, מר מאי סבירא ליה?	רבא לרב נחמן:									^		קלב:
שאני אומר: כיון שעשאה שותף בין הבנים - אבדה כתובתה.	א"ל: [רב נחמן]									!		קלב:
כיון שעשאה שותף בין הבנים - אבדה כתובתה.	איתמר נמי אמר רב יוסף בר מניומי אמר רב נחמן:									■		קלב:
בבריא היאך? מי אמרינן: בשכיב מרע הוא ידיעה דלית ליה וקמחלה, אבל בבריא סברה הדר קני, או דלמא השתא מיהת לית ליה?	בעי רבא:									^		קלב:
תיקו.										■		קלב:
ההוא דאמר להו: פלגא לברת ופלגא לברת ותילתא לאיתת בפירי											o	קלב:
איקלע רב נחמן לסורא, עול לגבי רב חסדא, אמר ליה: כי האי גוונא מאי?	[רב חסדא]									^	o	קלב:
אפילו לא הקנה לה אלא דקל אחד לפירותיו - אבדה כתובתה.	אמר ליה [רב נחמן], הכי אמר שמואל:									!		קלב:
אימור דאמר שמואל התם - דאקני לה בגופה דארעא, הכא פירא הוא	אמר ליה: [רב חסדא]									ז		קלב:
מטלטלי קא אמרת? מטלטלי ודאי לא קא אמינא.	אמר ליה: [רב נחמן]									■		קלב:
ההוא דאמר להו: תלתא לברת ותלתא לברת ותלתא לאיתת, שכיבא חדא מבנתיה											o	קלב:
לא שקלא אלא תלתא	סבר רב פפי למימר:									■		קלב:
אילו הדר קני, מי לא שקלא? וכיון דאילו הדר קני שקלא, השתא נמי שקלא.	אמר ליה רב כהנא:									■		קלב: